

VERONIKA

Pred sila davnim časom so živeli v Kamniku trije bratje trojčki. Vse mesto jih je ljubilo in skrbelo zanje, da so se izučili za duhovnike. Prišel je veseli čas, da bi morali prvič stopiti pred oltar in darovati presveto daritev. Kamničani so sklenili nalašč za to slovesnost sezidati tako cerkev, da bodo mogli vsi trije bratje hkrati peti novo mašo. Kmalu so nabrali toliko novcev, da se je začela zidati cerkev. Hitro je bila končana, a stroški še niso bili popolnoma pokriti. V tej stiski so se pobožni Kamničani zatekli k bogati grofici Veroniki, ki je stanovala v gradu poleg cerkve. Znani sta bili njena prevzetnost in skopost, zato je doslej še nikoli niso prosili za kako pomoč. Ta zadrega pa je prisilila Kamničane, da so si drznili prestopiti prag mogočne graščine in stopiti pred mlado gospo. Veronika jih je sprejela zelo hladno. Ko pa je slišala njihovo ponižno prošnjo, se je zadržala na ves glas: "Poberite se, berači! Raje se pri tej priči spremenim v kačo, kakor da bi dala samo en vinar za vaše prazno delo!"

In pravično nebo je slišalo grozno kletev mlade gospe. Komaj je izrekla te besede, se ji je želja izpolnila. Pred prosilci se je znašla grda pošast pol žene pol kače. Grozno vpijoč se je splazila z gradu. Pod neko skalo se je zemlja odprla in jo požrla. Predno pa je nesrečnica izginila pod zemljo, je udarila s pestjo tako močno po skali, da se je pest vtisnila vanjo. Še danes se vidi jama, v katero se je Veronika pogreznila. Tik poleg nje pa leži skala, kjer je vtisnjena pest. Nebo se je stemnilo: v grad je udarila strela ter ga porušila, tako da so do danes ostale samo štiri stene. Novomašniki so kmalu potem kljub grofičinemu nasprotovanju brali prve svete maše vsak v eni kapelici. Zakleta Veronika še danes leži pod Malim gradom in čuva tri kadi zlatnikov za tistega, ki jo bo rešil...

Nekoč so se otroci igrali na travi blizu cerkve, kar prileze do njih ostudna pošast: ženska do pasu s kačjim repom. Vsi so zbežali, samo neki sedemletni deček je počakal. Njega je zakleta deklica prosila, naj jo trikrat udari s šibo. Pogumni deček jo res udari, po drugem udarcu pa pošast postane tako ostudna, da otrok prestrašen zbeži. Veronika zavpije tako močno, da se je hrib stresel v tožbah in prerokbi, da še ne bo kmalu ozelenela smreka, ki bo dala les zibelki, v kateri bo spal njen rešitelj. Potem izgine pod zemljo. Še danes uboga zakleta deklica pričakuje rešitev. Pripovedujejo tudi, da je pozneje Veronika večkrat prišla na dan. Ponoči je ležala na vrhu klanca pred kovačnico na stopnicah in se zagnala na vsakega pijanega človeka, ki se je majal mimo. Sedaj pa, ko so klanec prekopali in vse hiše na oni strani podrli - tudi kovačnico - ter namesto lesenih stopnic naredili lepšo pot na hrib, se nič več ne prikaže.

Naj bo s to Veroniko kakorkoli že, je pa vendar resnično, da se kamniški mestni grb, odkar ljudje pomnijo, riše tako, da pod velikimi mestnimi vrati leži ženska podoba s kačjim repom.